



Z tátova pokoje se ozývala elektrická kytara. Zaklepala jsem a nakoukla dovnitř. Táta se trochu lekl, protože klepání zjevně přeslechl. Pozdravili jsme se a já ho zase zavřela do jeho růžového království. Tátův pokoj byl totiž původně můj. Když jsem byla malá, ale už dost velká na to, abych nespala s rodiči v ložnici, připravili mi pokojíček jako pro princeznu. Tou jsem se totiž tenkrát cítila být. Natřeli stěny na růžovo, pořídili závěsy s poupátky a před bílou postel položili růžový pletený koberec od babičky. Co jsem ale v té době nejvíc ocenila, byl dvouramenný lustr se clonítky ve tvaru labutí.

Ve dvanácti mi však pomalu začínalo připadat, že existují mnohem zajímavější osudy než ty princeznovské a taky že jsem asi na ten lustr už moc velká. Brzy mi však mysl zaneprázdnily jiné starosti, a tak na pubertální protesty proti labutím vůbec nedošlo. Moje maminka totiž jednoho večera usnula a ráno už se neprobudila, s čímž se táta dodneška nesrovnal.

Je to už skoro deset let, co máma oddechuje v ložnici, úplně stejná jako v den, kdy jsem ji naposledy viděla bdící. Všímám si, že jsem jí čím dál víc podobná a napadá mě, zda jednou přijde doba, kdy si někdo bude moci pomyslet, že já jsem matka a ona dcera.

K tomu, aby takhle beze změny mohla spát ještě třeba dalších sto let, nepotřebuje nic jiného než vzduch. Každý den jí v ložnici větrám a několikrát do týdne ji oprašuji. Táta k ní do pokoje chodí každý den, ale vyvětrat jí nebo setřít z ní prach ho nenapadne. Sedá si k ní na postel a jen se na ni dívá, ale párkrát jsem ho i slyšela, jak k ní mluví. Mnohokrát jsme se spolu pohádali, když jsem ho prosila, abychom mámě už konečně odebrali vzduch a pohřbili ji, jako to dělají všichni normální lidé, kterým příbuzný usne navěky. On o tom ale nechce ani slyšet. Asi před rokem jsem to s ním po jedné větší hádce vzdala a od té doby jsme už o tom nemluvili.

Táta je přesvědčen, že se máma ještě probudí. Tvrdí, že každé pravidlo má svou výjimku a tou výjimkou může být právě mámin případ. Má také teorii, že „navěky“ nemusí nutně znamenat „navždy“ a každý den tedy čeká, kdy mámina etapa spánku skončí.

Od té doby, co máma usnula, začal i táta spát více než dřív. Ve všední dny většinou uléhá v osm večer a soboty a neděle zase skoro celé proleží. Nikdy už ovšem v ložnici. Nejdříve se se svou peřinou přestěhoval do obývacího pokoje a pár týdnů spal na gauči. Brzy ho z toho ale začala bolet záda. Navíc jsem ho z jeho dlouhého snění rušila, protože máme obývací pokoj propojený s kuchyní a s chodbou od hlavního vchodu. Budilo ho každé zavřání dveří nebo otevření skříňky, a tak jsme si tedy lůžka vyměnili. On sídlí v dětském pokoji, ve kterém ho dodnes nenapadlo vyměnit ani závěsy s poupátky. Labuť už svítí jenom jedna, což mu také nevádí. Já teď spávám v obývacíku a vadí mi to dost. Ráda bych měla svůj klidný kout, kus domova, kde bych se jako doma cítila, jenomže my žijeme provizorně, a to asi až navěky. A největší klid a prostor má u nás paradoxně máma. Bohužel to nedocení.